

standere, der har kunnet bekæmpe et Smil, naar han under Valgbevægelsen talte om det Koffething, der vilde nægte Landets Søner Geværer. Den ærede Krigsminister har sagt, at han vidste, hvorledes det hana sammen, og det kan jo heller ikke være Andet, da han har været i Finantsudvalget og har forhandlet med det og set, hvad der staar i Udvalgets Betænkning og altsaa kjender Udvalgets Stilling til denne Sag. Men den høitærede Krigsminister har gjort det Samme, som andre ærede Medlemmer og ærede Medborgere, der vide god Bested om Sagen, have gjort, nemlig tiet stille og ikke bidraget Sit til at bringe Oplysning til Veie, hvad maaste have været tjenligst i Sandhedens Interesse. Men det var upraktisk, at det kom frem, for et Parti, der skulde kæmpe for at komme frem, navnlig her i Kjøbenhavn. Jeg anerkjender altsaa, at Krigsministeren har været loyal lige overfor sit Parti med at holde det hemmeligt, han vidste, ligesom jeg ogsaa haaber, at han anerkjender, at hans Parti har havt Disciplin nok til at lade, som om det ikke vidste Noget. Det Eine er ikke værre end det Andet, det skal jeg villig indrømme. Jeg havde iøvrigt troet, hvad det ærede Medlem for Veisle Amts 2den Valgkreds (Berg) berørte, at den ærede Krigsminister havde sagt, at vi havde nægtet Geværerne; jeg har let Referater gaaende ud derpaa. Og jeg beundrede det, jeg beundrede det borgerlige Mod, Krigsministeren havde til at sige, at vi havde nægtet disse Geværer, hvad vi jo ikke have gjort. Det var ikke min Mening at ville bebreide ham det. Tværtimod! Jeg siger, at det er godt, at Krigsministeren havde et saadant Mod, at han turde sige det, men jeg vil indrømme, at jeg synes, der havde været Anledning for den høitærede Krigsminister til, da Referatet kom frem, at benægte det. Nu er det for sent at oplysje Vælgerne om, at hele den store Begeistring, som Krigsministeren har bundet for disse „værgeløse Fædrelandssønners“ Skyld, var en lavet Begeistring, der ikke havde det Allermindste at staa paa. At det er kommet frem i Dag her i Salen, anser jeg for nyttigt, det vil kunne bidrage til, at Vælgerne i Fremtiden blive noget mindre tillidsfulde, naar de høre den Slaags Argumenter fra det Partis Side, Regjeringen staar i Spidsen for; de ville vide, at Argumenterne gjælde ikke længere, end til Valgbevægelsen er forbi; saa forholder det sig sædvanlig ganske anderledes. Da vi nu ere ude over Valgbevægelsen, skal jeg ikke fortsætte længere hermed. Det glæder mig, at Sandheden er kommen frem fra anden Side, og jeg beundrer den Disciplin, der har hersket

i Partiet, da som har bragt Krigsministeren til at tie stille til det, han vidste var, jeg kunde fristes til at sige, Vogn, skjøndt det er et styt Ord, men naar Alt kommer til Alt, var det virkelig Ordet. Det har staaet i en Mængde Blade, hvorledes det forholder sig, og da Partiet blev ved at fortie det, var det i hvert Fald lige paa Grændsen. Men Krigsministeren har været saa god Kammerat med Partifællerne, at han ikke har sølt Anledning til at forstyrre den almindelige Glæde, de havde. Smidlertid ere vi nu over dette, og jeg har ikke taget Ordet, for at vi skulde komme i altfor megen Begeistring. Storpolitisk, Fædrelandets Forsvar og alle disse meget store Ting, som vi ellers kunde være fristede til at kaste hverandre i Hovedet, skal jeg holde ganske udenfor denne Sag, og det tror jeg, Sagen staar sig bedst ved. Hvorfor skulle vi labe Storpolitisk om denne Sag? Det er der aldeles ikke Grund til. Vi gjøre saamænd ellers nok af det. Storpolitiken skulle vi nok komme til at faae fat paa, og de Herrer skulle faae Leilighed til at komme med ind i Debatten, hvis de kan — og selv den høitærede Krigsminister har jeg ikke imod tager Del i den storpolitiske Debat — for at høre, om de overhovedet ere med paa den nuværende Situation. Det Samme gjælder Parlamentarismen. Det, det dreier sig om, er hverken Løsningen af Arbejderspørgsmaal eller Landets Bestaaen, men det er en Forretning, en Forretning, som Militæretaten gjør, da som jeg ønsker, Militæretaten bør være pligtig til at sørge for at komme saa godt fra som muligt. Det er nemlig ikke altid slet. Militæretaten har ofte i vor Historie gjort Forretninger, som den er kommen mindre godt fra, og som vare kostbare alligevel. Det er en bekjendt Sag, at det Gevær, vi anskaffede, da vi førte Krigen i 1864, og som vi mente var et fortrinligt Gevær, viste sig at være fuldstændig ubrugeligt. Det skyldtes navnlig dette, at vi vare saa underlegne overfor vore Modstandere. Men det hed den Gang, at Geværet stod paa Høidepunktet af Tidens Udvikling. Det Samme gjælder næsten Alt, hvad vi have foretaget os paa Finantsloven i Tillid til den Dygtighed, Sagkundskab og de mange Oplysninger, som forskellige Krigsministre have givet, idet det senere ofte har vist sig at være temmelig tvivlsomme Foranstaltninger, der ere bragte tilveie. Det ærede Medlem for Veisle Amts 2den Valgkreds (Berg) nævnte de 6 Kanoner. Ja, vi huske jo Alle, at det Argument, som det ærede Medlem for Veisle Amts 2den Valgkreds mindede om, og som den høitærede Krigsminister ogsaa selv erindrede om, og som viste sig at bringe dem